

„Istennek semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37)

Az angyali üdvözlés elbeszélésénél vagyunk. Gábrriel angyal elmegy a názáreti Máriához, hogy elmondja neki Isten vele kapcsolatos terveit: gyermeket fogan és fiút szül, Jézust, aki „nagy lesz, és a Magasságbeli Fiának fogják hívni”[1]. Az epizód összhangban áll az Ószövetség más eseményeivel, amikor meddő vagy nagyon idős asszonyok csodás módon gyermeket hoztak a világra, akik fontos szerepet játszottak az üdvösségtörténetben. Itt Mária, bár teljes szabadsággal teljesíteni akarja a küldetését, hogy a Messiás anyja legyen, mégis ott van benne a kérdés, miként fog ez megtörténni, hiszen ő szűz. Gábrriel biztosítja őt, hogy ez nem ember műve lesz: „A Szentlélek száll rád, és a Magasságbeli ereje borít be árnyékával.”[2] És hozzáteszi: „Istennek semmi sem lehetetlen.”[3]

„Istennek semmi sem lehetetlen”

Ez a bizonyosság, amely azt jelenti, hogy Isten egyetlen kijelentése vagy ígérete sem marad beteljesületlen – mert nála semmi sem lehetetlen –, így is megfogalmazható: Istennel semmi sem lehetetlen. Sőt, a görög szöveg árnyaltabb: „Istennel”, vagy „Isten közelében”, „Istennel együtt”, ami kiemeli az ő közelségét az emberhez. Az ember, az emberi lény számára, ha Istennel együtt van és szabadon csatlakozik hozzá, akkor semmi sem lehetetlen.

„Istennek semmi sem lehetetlen”

Hogyan tudjuk ezt az ígét gyakorlatra váltani? Mindenekelőtt azzal, hogy nagy bizalommal hisszük: Isten képes cselekedni még a mi korlátaink és gyengeségeink közepette, de azokon túl, az élet legsötétebb körülményei között is.

Ezt tapasztalta Dietrich Bonhoeffer is, aki a kínzásokkal együtt járó börtönbüntetés alatt így írt: „Újra és újra el kell mélyednünk Jézus életében, Ő beszél, cselekszik, szenved és meghal, hogy felismerjük, mit ígér, mit tesz értünk Isten. Bizonyos [...], hogy számunkra már semmi sem lehetetlen, mert Isten számára nem létezik lehetetlen; [...] persze semmit sem szabad elvárnunk, mégis bármit kérhetünk; mert biztos, hogy a szenvedésben van elrejtve az örömünk és a halálban az életünk... Isten mindezekre 'igent' és 'áment' mondott Krisztusban. Ez az

'igen' és ez az 'ámen' az a szilárd talaj, amelyen állunk.”[4]

„Istennek semmi sem lehetetlen”

Abban, hogy megpróbáljuk legyőzni elégtelenségünk látszólagos „lehetetlenségeit”, és így fokról fokra „lehetőségessé” válik számunkra a következetes élet, döntő szerepet játszik a közösségi dimenzió. Ez akkor alakul ki, amikor a tanítványok egymás között megélik Jézus új parancsolatát, és hagyják, hogy a feltámadt Krisztus ereje lakjon bennük egyénileg és együtt is. Chiara Lubich 1948-ban írta fiatal szerzetesek egy csoportjának: „Rajta hát! Nem a mi kicsinyes és gyenge erőnkkel, hanem az egység mindenhatóságával. Láttam, és a kezemmel tapinthattam, hogy Isten közöttünk véghez viszi a lehetetlent: a csodát! Ha mi hűségesek maradunk az odaadásban, [...] a világ meg fogja látni az egységet és ezzel együtt Isten országának teljességét.”[5]

Évekkel ezelőtt Afrikában jártam, és gyakran találkoztam fiatalokkal, akik keresztényként akartak élni, és elmesélték, hogy milyen sok nehézséggel kellett nap mint nap szembenézniük a környezetükben, hogy hűek maradjanak a hitükhöz és az evangélium tanításához. Órákig beszélgettünk erről, és a végén mindig ugyanarra a következtetésre jutottunk: „Egyedül lehetetlen, de együtt meg tudjuk csinálni”. Ezt maga Jézus garantálja, amikor ezt ígéri: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben (az én szeretetemben), én ott vagyok közöttük.” Vele minden lehetséges.

Augusto Parody Reyes és az életige csoport gondozásában

[1] Lk 1,32

[2] uo. 35

[3] uo. 37

[4] D. Bonhoeffer, *Resistenza e resa*, ed. San Paolo, Cinisello Balsamo 1988, p. 474. Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) német evangélikus lelkész és teológus, a nácik idején az ellenállás jelentős alakja.

[5] C. Lubich, *Lettere dei primi tempi*. Città Nuova, Roma 2010, p. 164.

forrás: fokolare.hu